

Hotărârea CNCD cu privire la injurii datorită apartenței la etnia romă

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII

HOTĂRÂREA din 18 decembrie 2007

Dosar nr. 479/2007

Petiția nr. 8474/16.08.2007

Petent: C.C.

Reclamat: C.M.

Obiect: injurii la adresa fiicei petentului datorită apartenenței acesteia la etnia romă.

I. Obiectul sesizării

Petentul arată că fiica lui a fost agresată verbal și fizic de reclamat, care a afirmat că nu suportă „țigani”, să plece acolo de unde au venit.

II. Descrierea presupusei fapte de discriminare

Petentul consideră că s-a încălcat dreptul la demnitate al fiicei și familiei sale prin jignirile verbale ale reclamatului din data de 12 august 2007, ce s-au produs în public, în fața unor martori.

III. Procedura de citare

Părțile au fost citate pentru data de 18 septembrie 2007 și pentru data de 11 decembrie 2007.

La audierile din 18 septembrie 2007 și din 11 decembrie 2007 părțile nu s-au prezentat.

Reclamatul a depus un punct de vedere înregistrat la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD) cu nr. 10001/17.09.2007. Au depus puncte de vedere: Inspectoratul de Poliție al județului Vaslui, prin Adresa nr. 7537 din 15 octombrie 2007 (semnată de șeful inspectoratului, comisar-șef de poliție Carp Mihai, înregistrată la CNCD cu nr. 12787/18.10.2007), Poliția municipiului Vaslui, prin Adresa nr. 237689/15.11.2007 (semnată de șeful poliției, comisar de poliție Gălescu Constantin și șeful biroului, comisar de poliție Cuciureanu Constantin, înregistrate la CNCD cu nr. 16131/20.11.2007 și cu nr. 16471/22.11.2007), petentul (adresă înregistrată la CNCD cu nr. 13871/01.11.2007). Martorul B.M. a depus o declarație înregistrată cu nr. 13872/01.11.2007.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Petentul, prin Petiția nr. 8474/16.08.2007, arată că este chiriaș al unui apartament, din 31 iulie 2007. La data de 12 august 2007 au fost hărțuiți și el, și familia lui, de reclamat, iar reclamatul a aruncat diferite obiecte de la etaj asupra fiicei sale, afirmând că nu suportă „țigani”, să plece acolo de unde au venit.

Petentul a anexat petiției și petițiile trimise către Primăria Vaslui (înregistrată cu nr. 21286/14.08.2007) și către Poliția municipiului Vaslui (cu semnătura de primire a agentului-șef Orlescu C.).

Petentul, prin punctul de vedere înregistrat cu nr. 13871/1.11.2007, arată că a fost chemat la Poliția Vaslui pentru confruntare, fiind acuzat de reclamat că l-ar fi atacat.

Martorul, prin declarația înregistrată cu nr. 13872/1.11.2007, arată că la data incidentului își ajută vecinul să se mute, când a auzit țipete în fața blocului, unde era o căruță cu cal, iar în jurul căruței se aflau mai mulți copii. A recunoscut-o, lângă căruță, pe fata petentului, întinsă pe pământ, cu capul spart. A ieșit din locuință cu petentul și cu soția petentului, au luat în brațe fata leșinată, și l-au văzut la etajul II pe reclamatul care a mai aruncat și o scrumieră pe geam, „și vorbea urât și țigănea”. A venit salvarea și poliția, iar martorul a plecat.

Reclamatul, prin punctul de vedere înregistrat cu nr. 10001/17.09.2007, a afirmat că familia în cauză a făcut scandal în fața blocului, motiv pentru care a ieșit la fereastră și le-a spus să plece de acolo că nu se poate odihni. În urma acestui gest a fost înjurat. Ca răspuns, a luat un borcan și l-a aruncat în capul „unui cal de-al lor”. Persoanele în cauză (5) au urcat la etaj și i-au spart ușa de la apartament, motiv pentru care reclamatul a chemat poliția.

Reclamatul afirmă că CNCD ar trebui să ancheteze „cazuri atât de grave înfăptuite de țigani care ne terorizează peste tot”. Despre vecini afirmă: „de când au venit acești huligani în acest bloc mi-au tăiat cauciucurile la mașină de două ori”. Reclamatul mai arată că „eu urăsc faptele lor, nu etnia lor”.

Au fost solicitate puncte de vedere din partea Inspectoratului de Poliție al județului Vaslui și al Primăriei municipiului Vaslui. S-a cerut în mod expres clarificarea modului în care s-au soluționat petițiile petentului.

Inspectoratul de Poliție al județului Vaslui, prin Adresa nr. 7537 din 15 octombrie 2007, arată că petiția petentului s-a trimis spre competentă soluționare către Primăria municipiului Vaslui.

Poliția municipiului Vaslui, prin Adresa nr. 237689/15.11.2007, arată că s-a început urmărirea penală pentru comiterea infracțiunii de lovire sau alte violențe, la data de 26 septembrie 2007, împotriva reclamatului, urmând ca dosarul să fie înaintat cu propuneri legale către Parchetul de pe lângă Judecătoria Vaslui. Victima a necesitat 5-6 zile îngrijiri medicale.

V. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director a reținut că, în data de 12 august 2007, a existat un conflict între petent și reclamat, în urma căruia fiica reclamatului a suferit leziuni. Reclamatul, conform declarației de martor din dosar, a utilizat cuvinte injurioase la adresa romilor.

În drept, Colegiul Director reține că „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate” [Constituția României, art. 1 alin. (3)].

Potrivit Constituției României, art. 20 alin. (1), „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte”.

Articolul 30 al Constituției României, care asigură libertatea de exprimare, prevede și limitele acestei libertăți:

„(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

(7) Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război, de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri”.

Convenția europeană a drepturilor omului, art. 14, prevede: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

Protocolul nr. 12 la Convenția europeană a drepturilor omului, art. 1, prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nicio discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în parag. 1”.

Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială definește, prin art. 1, discriminarea rasială, prin următoarele: „În prezenta convenție, expresia «discriminare rasială» are în vedere orice deosebire, excludere, restricție sau preferință întemeiată pe rasă, culoare, ascendență sau origine națională sau etnică, care are ca scop sau efect de a distruge sau compromite recunoașterea, folosința sau exercitarea în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alt domeniu al vieții publice”.

O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare O.G. nr. 137/2000), republicată (M. Of. nr. 99 din 8 februarie 2007), la art. 2 alin. (1), stabilește: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea,

înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Conform art. 2 alin. (4) din O.G. nr. 137/2000, republicată, „Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale”.

Articolul 15 al O.G. nr. 137/2000, republicată, garantează dreptul la demnitate personală, stabilind: „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității sau crearea unei atmosfere intimidante, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acesteia/acestuia la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau categorie defavorizată, ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia/acesteia”.

Opinie a membrilor în Colegiul Director, Dezideriu Gergely, AnaMaria Panfile, Roxana Truinea, Gheorghe Ioniță, Dragoș Tiberiu Niță:

1. În analiza obiectului petiției dedus soluționării, corelativ aspectelor invocate în cauză, suntem de opinie că, astfel cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului, „discriminarea este tratarea diferită, fără o justificare obiectivă și rezonabilă a unor persoane aflate în situație similară (a se vedea CEDO, cauza *Willis împotriva Regatului Unit*, nr. 36042/97, §48, ECHR 2002-IV).

2. Violența rasială este un afront particular adus demnității umane, și din perspectiva consecințelor periculoase pe care le produce, determină din partea autorităților o vigoare și o reacție viguroasă. Pentru acest motiv, autoritățile trebuie să utilizeze toate mijloacele pentru a combate rasismul și violența rasială, prin consolidarea viziunii democrației unei societăți în care diversitatea nu este percepută ca o amenințare, ci ca o sursă de îmbogățire a sa (a se vedea cauza *Nachova împotriva Bulgariei*, nr. 43577/98 și nr. 43579/98, Decizia Marii Camere, parag. 145).

3. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, atunci când se investighează incidente violente, autoritățile statului au obligația de a dispune toți pașii necesari pentru a demasca orice motiv rasist și de a stabili dacă ura rasială sau prejudecățile au jucat sau nu un rol în incidente. Se admite, în acest sens, că demonstrarea motivației rasiale va fi, deseori, extrem de dificilă în practică. Obligația statului de a investiga posibile acte rasiste incidente unor acte de violență reprezintă o obligație de mijloace și nu una absolută. Autoritățile trebuie să depună diligențe rezonabile pentru a administra și asigura probe, să exploreze toate mijloacele de a afla adevărul și de a pronunța decizii motivate deplin, imparțiale și obiective, fără a omite fapte suspecte care pot fi indicative sub aspectul inducerii violenței motivate rasial (a se vedea cauza *Bekos și Koutropulos împotriva Greciei*, nr. 15250/02, Hotărârea din 23

noiembrie 2004, parag. 68, a se vedea, *mutatis mutandis*, cauza *Nachova și alții împotriva Bulgariei*, nr. 43577/98 și 43579/98, §158-59, 26 februarie 2004).

4. De asemenea, Curtea consideră că obligația autorităților de a investiga posibile conexiuni între atitudini rasiste și un act de violență reprezintă un aspect al obligației procedurale a acestora care derivă din art. 3 al Convenției europene a drepturilor omului, dar poate fi interpretată ca implicită din responsabilitățile ce decurg din art. 14 al Convenției de a garanta valorile fundamentale conținute în art. 3, fără discriminare (a se vedea cauza *Bekos și Koutropulos împotriva Greciei*, nr. 15250/02, Hotărârea din 23 noiembrie 2004, parag. 70).

5. A trata violența motivată rasial și brutalitatea pe picior de egalitate cu acele cazuri care nu au un substrat rasial ar însemna a închide ochii la natura specifică a actelor, care sunt în mod particular distructive la adresa drepturilor fundamentale. Eșuarea în a trata diferit situații care în mod esențial sunt diferite poate constitui un tratament nejustificat ireconciliabil cu art. 14 al Convenției (a se vedea cauza *Cobzaru împotriva României*, nr. 48254/99, Hotărârea din 26 iulie 2007, parag. 90, cauza *Nachova și alții împotriva Bulgariei*, citată mai sus).

6. Curtea Europeană a Drepturilor Omului consideră că orice dovadă de abuz verbal rasist împotriva persoanelor care fac parte dintr-o minoritate etnică sau alta este extrem de relevantă pentru a stabili dacă acte de violență induse de ură și nelegale au avut sau nu loc. Acolo unde astfel de dovezi rezultă din investigațiile efectuate, trebuie verificat și dacă sunt confirmate, o examinare detaliată trebuie inițiată pentru a stabili orice posibile motive rasiale (a se vedea cauza *Nachova și alții împotriva Bulgariei*, nr. 43577/98 și 43579/98, §162, 26 februarie 2004).

7. În drept, având în vedere situația prezentată și dispozițiile legale incidente, constatăm că, potrivit Codului penal al României, în speță art. 180, „Lovirea sau orice acte de violență cauzatoare de suferințe fizice se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă. (...) Lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă. (...) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. (...) Împăcarea părților înlătură răspunderea penală, producându-și efectele și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu”.

8. De asemenea, potrivit art. 75 lit. c¹) C. pen., constituie circumstanță agravantă: „săvârșirea infracțiunii pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA”.

9. În acest sens, suntem de opinie că legiuitorul român a acordat o importanță deosebită faptelor care sunt săvârșite pe temeiurile prevăzute de Convenția europeană a drepturilor omului, în art. 14 și subsecvent în legislația românească anti-discriminare, considerând că astfel de fapte aduc atingere valorilor sociale ocrotite de legea penală, și, ca atare, au fost incriminate ca fiind agravate de circumstanța particulară a mobilului în cauză, constituind infracțiuni prevăzute și sancționate de legea penală.

10. Examinând petiția și faptele sub aspectul întregului cumul de împrejurări și raportându-ne la prevederile O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, reținem că aceasta constituie cadrul general al reglementării discriminării în

legislația românească, sub aspectul materiei și al răspunderii juridice, aflându-ne în domeniul regimului juridic contravențional, respectiv al răspunderii contravenționale.

11. În speța dedusă soluționării, suntem de opinie că, subsecvent împrejurărilor de fapt, se pun în evidență aspecte care pot îmbrăca, în mod singular și individualizat, forma unei fapte prevăzute și sancționate de lege distinct, agravată de săvârșirea pe temei de rasă sau etnie, și atrage după sine răspunderea juridică, în speță, o eventuală răspundere penală. Competența de soluționare a acestor aspecte revine organelor de urmărire penală, respectiv instanțelor de judecată.

12. Față de aceste aspecte, reținem în cauză aplicarea principiului de drept *specialia generalibus derogant*, potrivit căruia legea specială, fie anterioară, fie posterioară sau concomitentă cu cea generală se aplică în primul rând, având preferință față de legea generală.

Opinie separată, exprimată de Haller István:

1. În analiza obiectului plângerii deduse soluționării, mă raportez la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului pentru a defini limita dintre libertatea de exprimare și dreptul la demnitate.

Jurisprudența CEDO, în situația în care o exprimare a vizat unele comunități etnice (și nu doar reputația unor persoane), este una consecventă. Astfel, CEDO a declarat inadmisibile cererile lui Glimmerveen și Hagenbeek împotriva Olandei (cererile nr. 8348/78 și 8406/78), în care doi membri ai unui partid politic au declarat necesitatea de a expulza din țară toți muncitorii imigranți de culoare și alte măsuri asemănătoare, fiind condamnați pentru răspândirea de idei rasiste. CEDO a scos în evidență faptul că art. 10 alin. (2) al Convenției europene a drepturilor omului prevede că persoana care exercită libertatea sa de exprimare își asumă astfel îndatoriri și obligații. CEDO a arătat: „Reclamanții urmăresc înainte de toate să se prevaleze de art. 10 pentru ca, întemeindu-se pe Convenție, să treacă la activități contrare literei și spiritului acesteia și care, dacă ar fi îngăduite, ar contribui la distrugerea acestor drepturi și libertăți” (Decizia CEDO din 11 octombrie 1979). O decizie similară a fost adoptată în cazul unor declarații bazate pe „mândria rasială” a germanilor (*Kühnen împotriva Germaniei*, Cererea nr. 12194/86, Decizia din 12 mai 1988).

CEDO, prin jurisprudență, arată că discriminarea etnică este atât de gravă, întrucât în situația acestui tip de discriminare se poate invoca, în unele situații, și art. 3 al Convenției europene a drepturilor omului, referitor la tratamente inumane ori degradante. Fosta Comisie Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Asiaticilor Est-Africani v. Marea Britanie* a pronunțat prima decizie a unei instanțe internaționale prin care s-a precizat că discriminarea poate constitui una din formele de „tratament degradant”, interzise ca parte a dreptului de a nu fi supus torturii. Comisia a susținut că „diferit de orice considerație privind art. 14 al Convenției, discriminarea bazată pe rasă poate, în anumite circumstanțe, să constituie în sine tratament degradant în sensul art. 3 al Convenției”. Comisia a subliniat că „o importanță specială trebuie acordată discriminării rasiale, și că în mod public a diferenția un grup de persoane sub aspectul tratamentului bazat pe rasă, poate constitui, în anumite circumstanțe, o formă specială de afront adusă demnității umane”. Astfel, „tratamentul diferențiat aplicat unui grup de persoane datorită rasei poate fi capabil a constitui tratament degradant în circumstanțe în care tratamentul diferențiat pe baza altor criterii, precum

limba, nu ar pune astfel de probleme” (Comisia EDH, cauza *Asiaticilor Est-Africani v. Marea Britanie*, No. 4403/70, 14 decembrie 1973, în același sens vezi CEDO, cauza *Cyprus v. Turkey* (2002) 35 EHRR 30, parag. 308-310, cauza *Moldovan and others v. România*, Judgment No. 2, 12 July 2005).

Totodată, jurisprudența CEDO arată că o declarație factuală neadevărată, care afectează dreptul la demnitate, depășește limitele libertății de exprimare (cazul *McVicar împotriva Regatului Unit*, Cererea nr. 46311/99, Decizia din 7 mai 2002, cazul *Strângu și Scutelnicu împotriva României*, Cererea nr. 53899/00, Decizia din 31 ianuarie 2006).

2. La orice analiză privind restricția unui drept, trebuie verificate trei elemente componente ale restricției: a) să fie prevăzută de lege; b) să aibă un scop legitim și c) să fie necesară într-o societate democratică. În cazul în care există un conflict între două drepturi (în cazul de față între libertatea de exprimare și dreptul la demnitate), trebuie analizate cele trei elemente ale restricției pentru fiecare drept în parte.

Privind libertatea de exprimare, garantată prin art. 30 al Constituției României, restricția a) este prevăzută de lege [chiar de Constituția României, art. 30 alin. (6) și (7), dar și de art. 15 al O.G. nr. 137/2000, republicată]; b) are un scop legitim protejând dreptul la demnitate; c) este necesară într-o societate democratică, întrucât injuriile aduse romilor participă la formarea acelor stereotipuri care stau la baza discriminării în diferite domenii (domeniul egalității în activitatea economică, al accesului la servicii și în locurile publice, al libertății de circulație, al liberei alegeri a domiciliului). Restricții privind libertatea de exprimare există și în alte tratate și convenții internaționale ratificate de România, cum ar fi Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice [art. 19 alin. (3)].

Privind dreptul la demnitate, garantat prin art. 1 alin. (3) al Constituției României („România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989 și sunt garantate”): a) restricția acestui drept nu este prevăzută în mod expres de nicio prevedere legală, dar se poate interpreta că asigurarea libertății de exprimare (art. 30 al Constituției României) limitează practic acest drept [nu trebuie însă omis faptul că alin. (6) al art. 30 al Constituției prevede: „Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei nici dreptul la propria imagine”, motiv pentru care Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr. 62/2007 (M. Of. nr. 104 din 12 februarie 2007), a anulat abrogarea insultei și calomniei din Codul penal al României]; b) restricția nu are un scop legitim, întrucât injuriile împotriva romilor nu produc efecte pozitive, ci creează o tensiune între diferite comunități, c) restricția nu este necesară într-o societate democratică.

Decizia nr. 62/2007 a Curții Constituționale consideră că dreptul la demnitate este una dintre valorile supreme: „Obiectul juridic al infracțiunilor de insultă și calomnie, prevăzute de art. 205 și, respectiv, art. 206 C. pen., îl constituie demnitatea persoanei, reputația și onoarea acesteia. Subiectul activ al infracțiunilor analizate este necircumstanțiat, iar săvârșirea lor se poate produce direct, prin viu grai, prin texte publicate în presa scrisă sau prin mijloacele de comunicare audiovizuale. Indiferent de modul în

care sunt comise și de calitatea persoanelor care le comit – simpli cetățeni, oameni politici, ziariști etc. – faptele care formează conținutul acestor infracțiuni lezează grav personalitatea umană, demnitatea, onoarea și reputația celor astfel agresați. Dacă asemenea fapte nu ar fi descurajate prin mijloacele dreptului penal, ele ar conduce la reacția *de facto* a celor ofensați și la conflicte permanente, de natură să facă imposibilă conviețuirea socială, care presupune respect față de fiecare membru al colectivității și prețuirea în justa măsură a reputației fiecăruia. De aceea, valorile menționate, ocrotite de Codul penal, au statut constituțional, demnitatea omului fiind consacrată prin art. 1 alin. (3) din Constituția României ca una dintre valorile supreme”.

3. Am avut în vedere și alte spețe similare, soluționate anterior, cum ar fi Hotărârea nr. 373 din 2 septembrie 2004 (având ca obiect injurii adresate de reclamat cu referiri directe la etnia romă a petentului), Hotărârea nr. 125 din 19 aprilie 2005 (obiect: utilizarea unor expresii jignitoare referitoare la etnia maghiară a unei persoane), Hotărârea nr. 144 din 11 mai 2005 (obiect: utilizarea unor expresii jignitoare referitoare la etnia romă a petentei și a membrilor de familie), Hotărârea nr. 309 din 14 noiembrie 2006 (obiect: folosirea apelativelor „cioară”, „țigan prost”), Hotărârea nr. 92 din 23 mai 2007 (obiect: folosirea apelativului „țigancă împuțită”).

4. Având în vedere motivele expuse mai sus, constat că se întrunesc, cumulativ, elementele constitutive prevăzute de art. 2 alin. (4) și de art. 15 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

5. Constatarea se referă în mod exclusiv la încălcarea dreptului la demnitate al familiei petentului, și nu la faptele de violență fizică împotriva fiicei petentului, care urmează a fi soluționată de organele abilitate, care pot reține motivul rasial ca fiind circumstanță agravantă, conform Codului penal, art. 75 lit. c¹).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu 5 voturi pentru, 1 împotriva, ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Nu pot fi reținute aspecte care intră sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată.

2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților, Inspectoratului de Poliție al județului Vaslui și Poliției municipiului Vaslui.

VII. Modalitatea de plată a amenzii – Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă și în termenul legal potrivit *O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ (M. Of. nr. 1154 din 7 decembrie 2004)*.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

Membru: Dezideriu GERGELY

Membru: István HALLER

Membru: Gheorghe IONIȚĂ

Membru: Dragoș NIȚĂ

Membru: AnaMaria PANFILE

Membru: Paula Roxana TRUINEA